

ind i den, uden at man aner, om denne Mand har nogen Sagkundskab, — den Sagkundskab giver jeg ikke meget for, thi et saadant enkelt Menneske kan gjerne være aldeles udyndig paa det Omraade, hvor han sættes hen, da man ikke har Nogen, at vælge imellem, men i de mange Tilfælde, hvor vi skulle have et eller andet praktisk Forhold undersøgt, henvise Ministrene til deres Sagkyndige, og disse Mænd ere da ofte en Straf for Befolkningen og have været det mange Gange. Men Danmark er jo ikke saa stort, at man kan forslaffe sig nogen Erfaring eller Kundskab ved at se med egne Øine, derimod kan man skaffe sig den ved ikke at være Hjemmesødning, men se sig om i andre Lande, hvor man kan se, hvorledes det gaar til. Naar jeg nu fremhævede Noget, der, som den høitæredede Minister sagde, virkelig var paa sin Plads, naar jeg i denne Sag, som vedrører en Samfundsag ikke for Danmark alene, men for hele Verden, udtaler en saa vigtig Grundsætning som den, jeg fremsatte, saa kommer det ærede Medlem og siger, at paa disse høje Omraader kan han ikke følge mig, og dog er det saa vist som Noget kan være, at vi i denne Sag staa ganske anderledes end ved vore andre smaalige Forhold. Der vil jeg komme tilbage til, hvad den ærede Formand for Udvalget sagde; han sagde: Disse Sømand, der sejle ude paa det farefulde Vand, vilde gjerne sidde oppe i Fyrtaarnet, men nu spørger jeg, hvad siger Sømanden, som sejler forbi Danmark? Han siger: Vi maatte ønske, at vi havde et Fyr her, og vi maatte ønske, at vi havde et Fyr der. Sømandene skønne paa enhver Forbedring, Danmark gjør, for at Seiladren i vore Farvande kan blive saa sikker som mulig. Det siger den fornuftige Sømand. Spørgt er den fornuftige Sømand vel stillet ligesom den fornuftige Landmand; han søger at indrette sig saaledes, at, naar han ikke mere kan leve som Sømand, trækker han sig tilbage til Privatlivet; men de tænke ikke alle sammen paa at blive Embedsmænd, ligesaa lidt som en Landmand tænker paa at blive Embedsmænd, at blive Fyrstemser. Jeg slutter med at tilraade mine sødvanlige Meningsfæller at stemme for alle Flertallets Forslag, men at der saa i Betragtning af de Grundsætninger og de Ytringer, der ere komne baade fra den ene og den anden Side, bliver, inden denne Lov endelig forlader os, taget saadanne Hensyn til de særegne Forhold, som gjælde med Hensyn til dette Lovforslag, at vi kunne sende den ind i det andet Thing med Haab om at faae den ud som Lov iaar. Jeg vil sige, at, saa meget jeg end sætter Pris paa at faa ensartede Grundsætninger for samtlige vore Embedsmænd gjort gjældende igjennem Lønningslovene, faae vil jeg dog meget fraraade, at disse ensartede Bestemmelser komme til at ligne det, som man kjendte i det gamle Grafsland under Form af Prokrustes seng, nemlig, at de alle sammen skulde passe i en og den samme Seng.

Jeg haaber, at det ikke saaledes skal gjøre sig gjældende hos os.

Thorup: I at alle vi, der høre til den Side, hvortil det ærede Medlem, der nu satte sig, hører, ville stemme for Flertallets Forslag, er jeg enig, og ligeledes er jeg enig i, at der er stet en Forandring med Hensyn til nogle af de Embeder, der ere omhandlede i Endringsforslagene Nr. 5 til Nr. 9. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Ingerslev) beklagede, at jeg ikke har været Medlem af Lønningsudvalget iaar, saa maa jeg dog sige, at jeg ikke kan tro, at jeg skulde kunne have haft en saa stor Indflydelse paa det ærede Medlems Overbevisning, at han saa skulde have opstillet noget Andet end det, han nu har opstillet. Det skulde glæde mig, om jeg havde en saadan Indflydelse paa det ærede Medlem; men jeg troede, at det, som det ærede Medlem er med til at udtale i Betænkningen og til at opstille i Endringsforslag, var hans alvorlige Mening, og at han ønskede det vedtaget. Forsaavidt det ærede Medlem ellers vilde have taget noget Hensyn til mine Bemærkninger isjor, burde han have opstillet de Endringsforslag, som jeg opstillede isjor; jeg husler ikke, om han da tiltraadte dem eller ikke. — Overfor mine ærede Meningsfæller kan jeg ikke Andet end bemærke, at, naar det saa tidt er fremdraget, at dette er den eneste Lønningslov, hvor Lønningerne ere blevne fastsatte i 1875, og at Lønningerne som Følge deraf maatte være rigelige og rundelinge, saa kan jeg forsaavidt indrømme, at de ere rigelige ogsaa nu; men at det skulde være Anledning til at afforte dem for Fremtiden, er jeg ikke bleven overbevist om. Forresten skal jeg gjøre opmærksom paa, at dette er ikke den eneste Lønningslov af 1875, men at der er en stor Stat, nemlig Telegrafstaten, som ogsaa fik sine Lønninger fastsatte i 1875, saavidt jeg erindrer under 17de April. Nu ville vi faae at se, naar Lønningsudvalget fremkommer med sine Forslag til den Lov, om det da ogsaa vil stille de Telegrafister, som ansættes for Fremtiden, ugunstigere end efter Loven af 1875. Jeg skal yderligere tilføie, at Flertallet af det Udvalg, som var nedsat i 1875 til at behandle Lovforslaget om Lønninger ved Fyrvæsenet, hvilket Flertal naturligvis ogsaa hørte til Venstre — en af dem er død, men de tre have endnu Sæde heri Salen — udtalte, at det vilde være en stor Uret overfor disse Embedsmænd uden videre at afforte de 5 pCt. af deres Lønninger. Jeg maa maasse tillade mig at oplæse et Par Linier af Betænkningen. Efterat man har talt om Pensionsretten, som hele Venstre var enig om ikke at gaa ind paa, tilspøiede man: „Paa den anden Side maa Flertallet indrømme, at en Ustorielse af 5 pCt. af de for de Paagjældende foreslaede Lønninger til Forsørgelse for dem selv og deres Efterladte vilde formindste den Del af disse Løn-